

Gerard van Gemert
Verdronken

δ

1

Roan keek nog eens op zijn mobiel. Dit moest een grap zijn. Maar wel een heel flauwe. Waarschijnlijk van iemand die hem niet zo goed kende. Hij las het bericht nog een keer.

Roan, ik ben je broer. Probeer me te vinden. Ik kan niet naar jou toe komen. Verwijder alle berichtjes die ik je stuur en die jij mij stuurt. Sla mijn nummer niet op.

Met zijn duimen boven het scherm dacht Roan na.

Onbewust schudde hij zijn hoofd. ‘Negeren,’ hoorde hij een stem in zijn hoofd zeggen. ‘Dit is onmogelijk.’ Hij drukte het bericht weg en legde zijn mobiel op het nachtkastje.

Roan ging op zijn bed liggen en staaarde naar het hagelwitte plafond. Zijn vader had het twee weken terug nog gewit. Ook de muren had hij aangepakt. Azuurblauw van de grond tot heuphoogte en daarboven wit. Blauw was Roans favoriete kleur. Hij dacht dat dat kwam omdat het de kleur van zowel de lucht als de zee was. Uren kon hij op het dek van een boot die midden op zee lag naar de blauwe lucht staren en wegdromen.

Hij deed zijn ogen dicht, maar werd weer afgeleid door het trillen van zijn mobiel. Roan strekte zijn arm naar het nachtkastje.

Weer was het een bericht van het onbekende nummer.

Roan legde zijn mobiel terug, maar vlak voor die het nachtkastje raakte, trok hij hem toch naar zich toe en las het bericht.

Antwoord alsjeblieft, Roan. Laat weten dat je me serieus neemt. Laat me niet in de steek.

Roan zuchtte. Hij twijfelde. Ach, het kon geen kwaad om te antwoorden. *Ik heb geen broer. Laat me met rust.* De kans was groot dat degene die dit bericht verstuurde, nu dubbel lag van het lachen. Of misschien waren het er wel meer. Het zouden

zijn klasgenoten kunnen zijn. De grappenmakers. Zijn mobiel trilde weer.

Kom op, Roan. Ontken mijn bestaan niet. Ik weet dat je dat nooit hebt gedaan. Je hebt het nog regelmatig over mij. Dus doe het nu ook niet.

Roan kwam overeind. Dit waren niet zijn vrienden. Die zouden zoiets nooit sturen. Zij zouden sowieso niet net doen of ze Dylan waren. Hij zou dat immers als kwetsend kunnen opvatten. Of zouden die jongens daar niet aan denken? Zeker weten van wel.

Roan liet zijn vingers over het scherm glijden. *Ik weet niet wie je bent en waarom je mij lastigvalt. Maar ik ben niet wie je denkt. Waarschijnlijk moet je een andere Roan hebben.* Roan ging op de rand van zijn bed zitten. Hij moest toegeven dat hij nu toch wel nieuwsgierig werd. Iemand wilde heel erg graag zijn aandacht trekken en probeerde dat voor elkaar te krijgen door hem rare, vervelende berichtjes te sturen.

De deur van zijn slaapkamer ging open. Van schrik stak Roan zijn mobiel achter zijn rug.

‘Wat wil je ...’ begon zijn moeder. Ze trok haar wenkbrauwen omhoog toen ze zag wat hij deed. ‘Hé, heb je iets te verbergen?’ Roan haalde zijn mobiel weer tevoorschijn. ‘Nee, joh.’

Hij probeerde zo onschuldig mogelijk te glimlachen. ‘Ik dacht dat je Senna was.’

Zijn moeder hield haar hoofd een beetje schuin. ‘En wat heb je voor Senna te verbergen?’

Roan haalde zijn schouders op. ‘Ze wil altijd mijn mobiel hebben en gaat niet van mijn kamer af voor ze hem te pakken heeft.’

Daar was niets van gelogen. Zijn kleine zusje kon behoorlijk irritant doen. Hoewel, zo klein was ze niet meer.

Met haar vijf jaar kon ze hem al flink tegengas geven. Terwijl ze een jaar geleden altijd naar hem luisterde, moest hij nu soms van goeden huize komen om zijn gelijk te halen.

‘Jaja.’ Zijn moeder kneep haar ogen samen. ‘Was je met je vriendinnetje aan het appen?’

Roan draaide met zijn ogen. ‘Mam, doe normaal.’

Zijn moeder ging naast hem op het bed zitten. ‘Geen geheimen voor je moeder, hè?’ Ze legde haar hand op zijn been. ‘Ik ben er om je te helpen. Altijd.’

‘Weet ik, mam.’ Roan keek haar aan. ‘Weet ik.’ Hij zag haar blik afdwalen naar de foto van Dylan, die op zijn bureau stond.

Haar glimlach verdween.

Ze zuchtte oppervlakkig. ‘Dan is het goed,’ zei ze zacht terwijl ze weer opstond. ‘Papa moet laat werken en Senna logeert bij Nola. Dus we zijn samen. Pizza bestellen?’

‘Lekker. Doe maar Margherita.’

‘Zoals altijd.’ Zijn moeder haalde een hand door zijn haar.

Roan wist wat ze dacht. Margherita was ook Dylans favoriete pizza. ‘Hoe laat is papa thuis dan?’

Zijn moeder haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Je weet hoe dat gaat. Als er iets dringends is, kan het uren duren voor hij naar huis komt. Dat hoort nu eenmaal bij zijn functie.’

Roan knikte. Vroeger vond hij het wel stoer dat zijn vader zo’n belangrijke functie bij de politie had. Dan kon hij daarover opscheppen op school. Zoals die keer dat hij zijn spreekbeurt over de politie deed en zijn vader in uniform langskwam om vragen te beantwoorden.

Maar de laatste maanden ging hij zich er steeds meer aan ergeren. Zijn vader was er bijna nooit. Niet als hij een zeilwedstrijd had. Niet als er iets op school was. Niet als hij iets leuks te vertellen had waar hij trots op was. Meestal was zijn vader thuis als hij op school was. En als hij thuis was, was zijn vader nog aan het werk. Hij kon jaloers zijn op jongens bij hem in de klas, die op zaterdagavond met hun vader naar SC Cambuur gingen. Of op zondag naar SC Terschelling. Vroeger, toen hij zelf nog voetbalde, deden ze dat ook nog weleens.

Zijn mobiel trilde.

‘Ah.’ Zijn moeder liep naar de deur. ‘Ze wordt ongeduldig. Je moet een vrouw nooit te lang laten wachten. Daar houden ze niet van.’ Met een grijns om haar mond liep ze de kamer uit.

Roan pakte zijn mobiel achter zich vandaan. *Nee, ik moet*

jou hebben. Ik weet dat het raar klinkt en ik begrijp dat je me niet gelooft. Maar ik ben echt Dylan, je broer.

Ongemerkt kneep Roan zijn handen tot vuisten. Dit was wel een heel brutale actie. Hij voelde woede vanuit zijn maag omhoogkruipen. Welke idioot had de moed om zich voor te doen als zijn tweelingbroer? Hij keek naar de foto op zijn bureau en dacht aan die onstuimige middag in oktober, nu alweer zeven jaar geleden. Een koude rilling ging over zijn rug.

Nooit vanuit je eerste emotie reageren, hoorde Roan zijn vader in zijn hoofd zeggen. Maar dat kostte in dit geval erg veel moeite. Hij had de neiging om de onbekende whatsapper even goed de waarheid te zeggen. Luister, vriend, ik weet niet wat je hiermee wilt bereiken. Als je me wilt kwetsen, dan kan ik je meedelen dat dat niet gelukt is. En als je een vent bent, dan vertel je wie je bent en waarom je dit doet. Roan hield zijn duim boven de verzendknop, maar bedacht zich.

Na een paar tellen verwijderde hij de tekst. Het was beter om vriendelijk te blijven. Dan was de kans groter dat hij erachter kwam wie het was.

Mijn broer Dylan is zeven jaar geleden tijdens een boottochtje verdronken. Het heeft dus geen zin om vol te houden dat jij mijn broer bent. Het is beter dat je stopt met me lastig te vallen. We schieten hier allebei niets mee op. Roan verzond het bericht en legde zijn mobiel op bed. De kans was groot dat hij niets meer zou horen.

Roan liep naar zijn boekenkast. Op de bovenste plank stonden zijn schoolboeken en op die eronder leesboeken. Dat kon je wel aan zijn moeder overlaten. Overal moest structuur in zitten. En dan maakte het niet uit of het een boekenkast, een kledingkast of een servieskast was. Op kleur en grootte werd alles gerangschikt. En je kon er zeker van zijn dat wanneer hij iets op de verkeerde plek had teruggezet, het de volgende dag weer goed stond.

Op de onderste plank lagen fotoboeken. Het moest een doorn in het oog van zijn moeder zijn dat die allemaal een ander formaat hadden en het kleurenpalet zeer gevarieerd was. De boeken op

die plank waren niet te rangschikken. Waarschijnlijk dat de fotoboeken daarom op de onderste plank lagen. Roan liet zijn wijsvinger langs de boeken gaan en pakte het fotoboek van de laatste zomervakantie voor Dylan verdrong.

In de eerste jaren na het ongeluk kon hij er niet in kijken.

Dan werden de emoties hem te veel en het gemis nog groter dan het al was. Maar nu kon hij, op goede dagen, af en toe een fotoboek inzien of filmpjes bekijken zonder zich naar te voelen. Vooral bewegende beelden waren confronterend.

Dylan op een foto zien was toch heel anders dan hem zien bewegen of, erger nog, horen praten. Dan was het net of zijn tweelingbroer bij hem in de kamer was. Het verdriet voelde hij nog steeds, maar een stuk minder intens dan in de maanden na zijn overlijden. Minder pijnlijk. Nu kon hij ook genieten van de herinneringen. De therapie had hem goed gedaan.

Roan zette zijn hoofdkussen tegen de muur, schoof zijn mobiel aan de kant en ging rechtop met zijn rug tegen zijn kussen aan zitten. Zijn benen legde hij languit voor zich. Voorzichtig, alsof hij bang was dat de pijn bij het zien van Dylan hem weer zou kunnen overvallen, sloeg hij het fotoboek open. Hij keek naar een overzichtsfoto van de camping aan het Gardameer in Italië, waar ze vijftien dagen hadden doorgebracht. Roan kon zich het moment nog herinneren dat de foto gemaakt was. Zijn vader stond op de heuvel waar je overheen moest om bij het meer te komen. Dylan en hij deden hun uiterste best om ook in beeld te komen, tot ergernis van hun vader.

Door op een bankje te gaan staan lukte het hem om een foto te maken zonder zijn twee zoons.

Er kwamen beelden voorbij van de tent, het uitstapje naar Milaan en hun capriolen op de lange glijbaan. Een nostalgisch gevoel overviel Roan. Het was niet eens vervelend. Pas toen hij zich weer realiseerde dat dit echt nooit meer terug zou komen, voelde hij tranen branden. Door het trillen van zijn mobiel werd hij uit zijn gedachten gehaald.

Met zijn mouw veegde hij de traan die over zijn wang rolde weg, hij pakte zijn mobiel en las het bericht van

de onbekende whatsapper.

Ik moet gaan. Ik kan deze telefoon niet altijd bij me houden.

En dit moet wel onder ons blijven. Vertrouw niemand.

Zelfs niet de mensen van wie je het meest houdt.

Roan wilde zijn mobiel wegleggen, maar het volgende bericht kwam er meteen achteraan.

Weet je nog dat we samen spullen verstopten onder de boom in het park achter ons huis? Als ik je vertel wat het laatste is dat we daar verstopt hebben, geloof je dan dat ik je broer ben?

Roan schoot overeind. Het fotoboek viel van zijn benen af.

Hij keek ernaar, maar daarna staarde hij weer naar het bericht.

Natuurlijk kende hij die boom. Hij stond er nog steeds. Hij was scheefgegroeid, waardoor er onder de wortel een holte was ontstaan. Het was hun geheime verstopplek. Niemand wist dat ze daar de vreemdste dingen verborgen. Toch? Of hadden ze er weleens iets met vrienden verstopt? Roan kon het zich niet herinneren, maar misschien had Dylan dat wel gedaan.

Roan dacht aan de dode muis die ze onder de boom hadden gelegd en die een dag later half opgevreten was door een kat.

Dylan en hij hadden gelooft wie het beest moest opruimen.

Roan verloor.

‘Het laatste dat we daar verstopt hebben?’ zei Roan zachtjes.

Hij richtte zijn ogen naar het plafond. ‘Dat was het kettinkje van Esmeralda.’ Er verscheen een glimlach om Roans mond.

Esmeralda was het knapste meisje uit hun klas en ze waren allebei verliefd op haar. Net als alle andere jongens uit de klas.

Op vrijdagmiddag vonden ze in de gymzaal een kettinkje met haar naam erop. Om een goede beurt bij haar te maken wilden ze het haar na het weekend allebei teruggeven. Op het moment dat Dylan overboord sloeg, waren ze het er nog niet over eens wie het zou geven. Pas weken later, een tijd na de begrafenis van Dylan, herinnerde Roan zich dat ze het kettinkje samen onder de boom verstopt hadden. Hij reikte naar het laatje van zijn nachtkastje en opende het. Onder een stapel papier en tussen allerlei rommel lag het daar nog steeds. Met duim en wijsvinger pakte hij het op, terwijl zijn beeldscherm oplichtte en er

drie woorden verschenen.
Kettinkje van Esmeralda.

2

Roan zette zijn fiets in een van de rekken die daarvoor bestemd waren. De wind liet de bladeren in de bomen voor een geruststellend geruis zorgen. Het waaide best hard, maar toch leek het of het hier net iets minder was.

Terwijl Roan zijn fiets sleuteltje in zijn zak stopte, liep hij naar de ingang. Hij trok zijn sjaal iets losser en maakte de bovenste knoop van zijn kaki Nike-jas los. Van het fietsen in de wind had hij het warm gekregen. De rust die hij zocht, viel meteen over hem heen toen hij tussen de graven liep. Zal wel een afwijking zijn, had hij weleens gedacht. Dat hij rustig werd van een begraafplaats. Misschien kwam het doordat niemand hier iets van hem verwachtte of doordat de doden stil waren en geen weerwoord gaven.

Via de gebruikelijke route liep hij richting het graf van Dylan. Dat was niet de kortste weg. Zijn wandeling ging langs opa Jaap, de vader van zijn moeder, en langs oma Zus, de moeder van zijn vader. In zijn hoofd groette hij hen en altijd bleef hij een paar seconden staan voor hij doorliep. Praten met doden vond hij maar raar. Totdat Dylan verdronk.

Op de weg van oma naar Dylan was een plek waar je een gieter kon vullen met water. Daar had hij al vaker een praatje gemaakt met een andere bezoeker. Blijkbaar schiep het een band als je allebei een dierbaar iemand op de begraafplaats had liggen.

Er volgden geen diepgaande gesprekken, maar er was soms wel contact. Zoals met dat meisje van een jaar of vijftientig dat haar vriend verloren had. Hij was met zijn motor verongelukt. Of dat omaatje dat zo krom liep dat Roan altijd medelijden met haar kreeg. Vaak bracht hij een volle gieter naar het graf van haar man. Haar dankbaarheid was groot. En ze had al zeker

tien keer verteld waar haar man aan was overleden en hoe erg hij geleden had.

Nu was er niemand. Het was ook geen logisch moment om een begraafplaats te bezoeken natuurlijk, rond vijf uur.

Zijn moeder had eerst wel even geprotesteerd dat hij wegging, maar toen hij zei waar hij naartoe ging, had ze geknikt.

‘Niet te lang wegblijven, hoor,’ had ze nog zachtjes gezegd.

Vanaf het kraantje tot het graf van Dylan wisselde Roan regelmatig van hand. Alleen de grote gieter stond er nog en die had hij iets te vol gedaan, waardoor hij zwaar was.

Bij het graf van zijn tweelingbroer zette hij hem op de grond en strekte zijn rug. ‘Daar ben ik weer,’ zei hij en hij keek naar de foto van Dylan, die in het midden aan de bovenkant van de steen zat. Gelukkig waren ze geen eeneiige tweeling.

Anders had hij altijd naar zijn eigen gezicht moeten kijken en dat zou best raar zijn geweest.

‘Zit je me nou vanuit je kist berichtjes te sturen?’

Roan glimlachte om zijn eigen grap. ‘Dus zelfs als je dood bent, heb je mijn hulp nodig.’ Hij zakte door zijn knieën en wreef met zijn hand over de aarde van het tuintje dat op de grond voor de steen was aangelegd. Zijn moeder hield het met veel zorg bij. Nog beter dan de tuin voor, achter en naast hun huis.

Met de gieter besprenkelde hij de vrolijke plantjes die her en der in de aarde waren gestopt.

‘Ik snap wel dat je niet zonder me kunt en dat je het tijd vindt om elkaar weer eens te zien. Die fotoboeken komen ook mijn neus uit.’ Roan zette de gieter naast het graf. ‘Dylan die in de branding zwemt, Roan die in de branding zwemt. Dylan die van het duin naar beneden rolt, Roan die van het duin naar beneden rolt. Dylan op de boot naar Harlingen, Roan op de boot naar Harlingen. Ik ken die boeken inmiddels uit mijn hoofd.

Zonder het blad om te slaan weet ik welke foto op de volgende bladzijde staat. Van alle fotoboeken over ons.’

Roan ging op zijn hurken zitten aan het einde van het tuintje.

‘Maar even serieus, Dyl. Hoe kan het nou dat jij me berichtjes stuurt? Dat kettinkje, ach. Misschien heb je dat wel aan iemand